

Vuk GRGA i NJEGOVA obitelj

Sanja Pilić

ilustrirao: Tomislav Zlatić

Sanja Pilić * Vuk Grga i njegova obitelj

Sanja Pilić: Vuk Grga i njegova obitelj

Nakladnik:
Državni zavod za zaštitu prirode

Za nakladnika:
Davorin Marković

Lektura:
Ivan Jindra

Grafičko oblikovanje i
ilustracije:
Tomislav Zlatić

Tisak:
Ermeo d.o.o.

Naklada:
1.000 primjeraka

CIP -

ISBN: 978-953-7169-38-1

Bio jednom jedan vučić Grga. I onda je on narastao u pravog vuka. Upoznao je vučicu Lenu i oni su se jako zavučili, hoću reći, zaljubili i stvorili novu obitelj. Grga i Lena dobili su tri sina i jednu kćer.

Gyga

Lena

Neno

Tim

Lana

Buco

– Ah, kako je divno biti tata! – razveselio se Grga.

– Ah, kako je divno biti mama!
– razveselila se Lena. Igrali su se sa svojim potomcima raznoraznih igara i uživali. Ali kako su Lana, Tin, Bucu i Neno brzo rasli, valjalo ih je naučiti i vještini života u prirodi.

Mama Lena podučavala ih je kako pronaći razno bobičasto voće koje raste na njihovom području, a i razne listove bilja i neke trave.

– Da biste imali lijepu i kvalitetnu dlaku koja vas štiti od hladnoće, treba uzimati dovoljno vitamina – objašnjavala je.

Tata Grga prvo ih je podučavao zavijanju.

Svojim zavijanjem vi ćete mi znati reći kako se osjećate i gdje se nalazite

– objasnio im je. – Ajde, dragi moji, zavijajte malo. I oponašajte me.

Grga je sjeo na oveći panj i počeo zavijati:

– Uuuuuuuuuuuuuuu...

– Aaaaaaaaaaaaaaa - oponašao ga je Tin, ali nekako mu nije išlo.

– Iiiiiiiiiiiiiiiiiiiii - zavijala je Lana.

– Eeeeeeeeeeeeeeee – javio se Neno.

– Oooooooooooooo – pokušavao je Buco.

– Joj, morate se malo više potruditi – nasmijao se tata Grga. – Nismo u pjevačkom zboru. Pokušajte me oponašati u zavijanju. Pozorno me slušajte:

– Uuuuuuuuuuuuu.

U drugom su pokušaju vučici naučili zavijati kako treba. Bilo ih je divno čuti. Jedino je mami Leni ta silna buka ipak išla malo na živce.

– Mi vukovi čuvamo svoj teritorij, lovimo u čoporu i uglavnom se prehranjemo nezaštićenim, bolesnim ili starijim životinjama – objašnjavao im je Grga. – Kad treba prijeći autocestu, oprezni smo i koristimo zelene mostove tamo gdje ih ima...Slušaš li me Neno?

– Da, tata. A tko je ono u daljini?

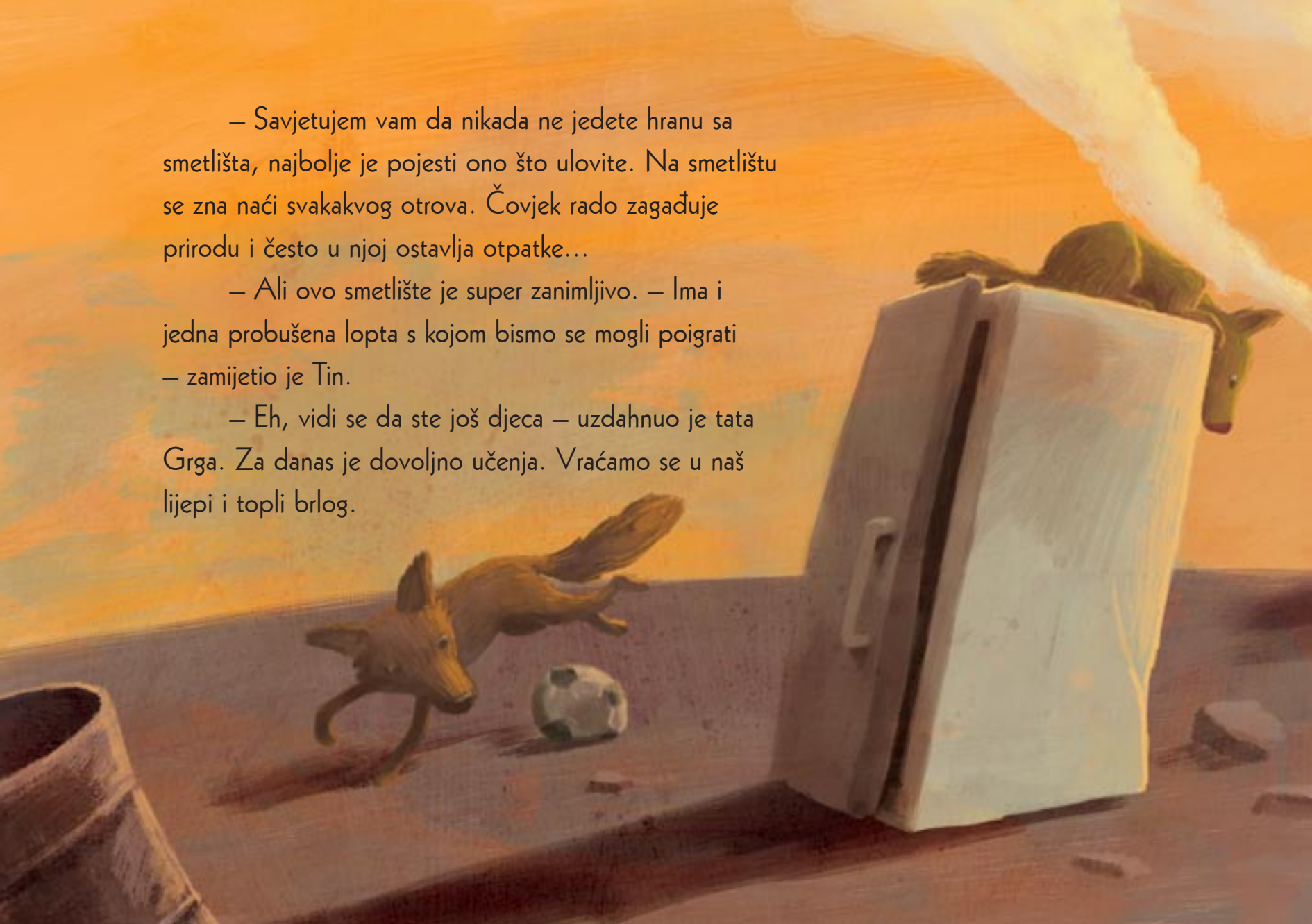
– Ono je čovjek, pastir koji čuva ovce. Ovce su zaštićene, ali kada izađu iz svojih obitavališta, pokoja se zna izgubiti. Evo, jedna se izgubila. Izgleda da šepa i zalutala je. Ona je dobar plijen za nas. Već dugo nismo ništa jeli...

– Savjetujem vam da nikada ne jedete hranu sa smetlišta, najbolje je pojesti ono što ulovite. Na smetlištu se zna naći svakakvog otrova. Čovjek rado zagađuje prirodu i često u njoj ostavlja otpatke...

– Ali ovo smetlište je super zanimljivo. – Ima i jedna probušena lopta s kojom bismo se mogli poigrati – zamijetio je Tin.

– Eh, vidi se da ste još djeca – uzdahnuo je tata Grga. Za danas je dovoljno učenja. Vraćamo se u naš lijepi i topli brlog.

I tako su vučići Tin, Buce, Lana i Neno slušali tatine savjete i naputke za život u prirodi. Svakim su danom sve više napredovali i bili sve znatizeljniji. Ali jednog su dana Tin i Buce krenuli sami u razgledavanje šume i Buce se, dok je trčao za vjevericom, uhvatio u lovačku zamku.

– Ijoj, što se dogodilo? – prestrašeno je upitao, ali Tin mu nije znao odgovoriti.

– Boli me noga – jaukao je Buce. Tin je samo pokunjeno legao pored njega.

– Nemoj se bojati, sve će biti u redu – tješio ga je.

Tata i sin koji su stanovali u blizini šetali su šumom. Kad su ugledali vučiče, potrčali su da ih oslobode zamke.

– Kakvi zgodni psići – razveselio se sin.

– Možda su psići, ali vjerojatnije su vučiči – rekao je tata. – Oslobodimo ih i ponesimo kući.

I tako su Bucu i Tin završili u malom kavezu u dvorištu. Dječak Filip često ih je mazio i iznosio iz kaveza. Igrajući računalnu igricu u kojoj su glavni junaci bile šumske životinje, shvatio je da njegovi novi ljubimci nisu psići, već vučići.

– Odnijet ćemo ih u zoološki vrt – odlučio je tata.

– Ali tamo će im nedostajati sloboda i priroda – sažalio se dječak.

Čuvši što ih čeka, Tin je počeo kopati rupu u zemlji kako bi pobjegao iz kaveza. I kopao je dugo i ustrajno. Kad je pala noć, a rupa već bila dovoljno velika, iskrao se iz kaveza i počeo bježati. Njegov se brat Bucu zaglavio, bio je nešto deblji, i još uvijek ga je boljela noga.

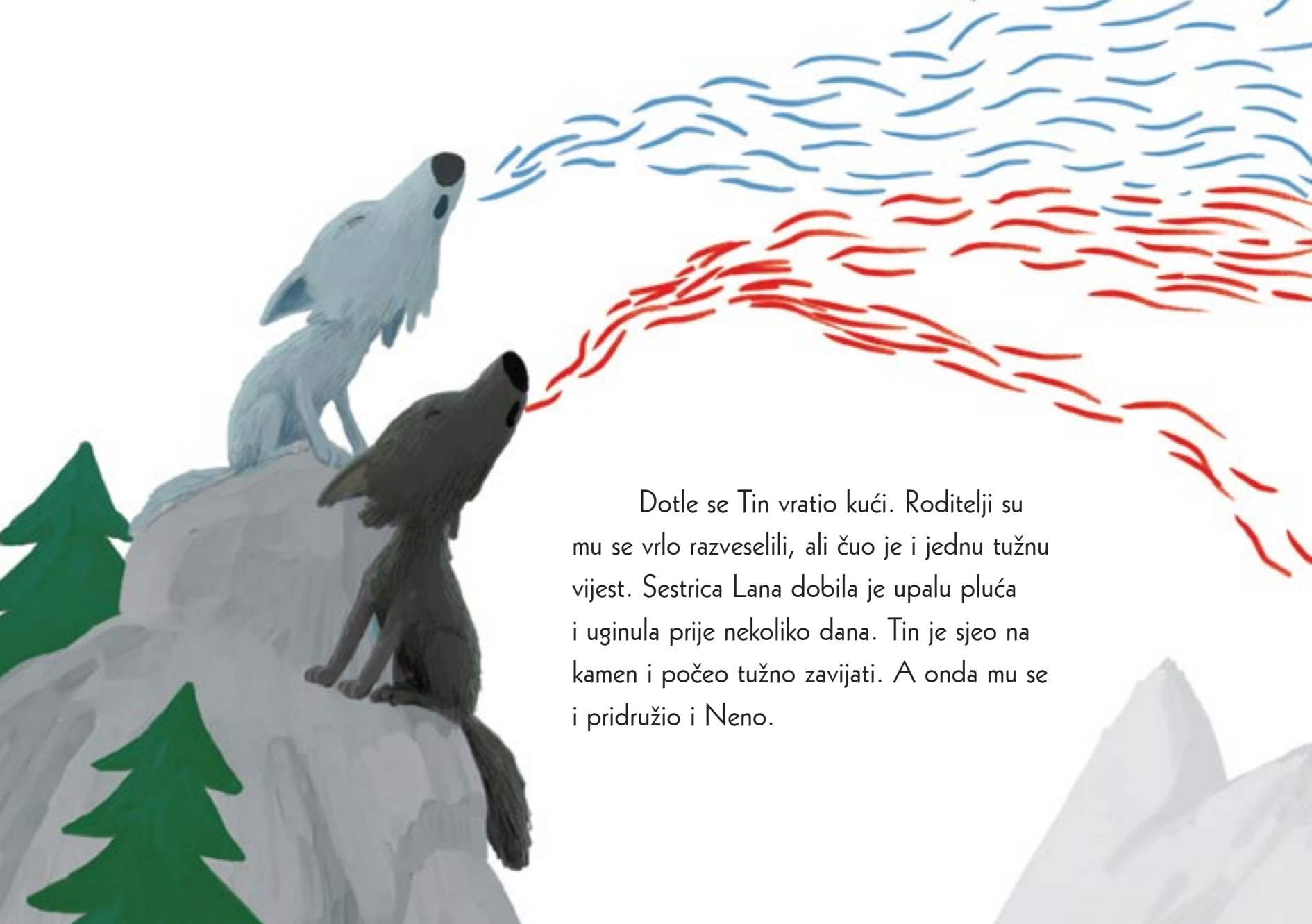
Ujutro ga je pronašao dječak.

– Moramo ga što prije odnijeti u zoološki vrt –
odlučio je tata. – Tamo će biti na sigurnom.

– Ali u šumi bi mu bilo ljepše. Šuma je njegov pravi
dom – tužno je zaključio dječak.

– Hm, vjerojatno nije slušao tatu vuka i zato je upao
u zamku... Žao mi je – odgovorio je tata i pomilovao sina
po kosi.

Dotle se Tin vratio kući. Roditelji su mu se vrlo razveselili, ali čuo je i jednu tužnu vijest. Sestrica Lana dobila je upalu pluća i uginula prije nekoliko dana. Tin je sjeo na kamen i počeo tužno zavijati. A onda mu se i pridružio i Neno.

– Nisam sretan – tješio ih je Grga. – Ali život nas vukova je takav. Često nastradamo ako nismo dovoljno pametni i oprezni... Želim vam da i vi odrastete u prave vukove. A kad dođe vrijeme, ponovno ćete dobiti novu braću i sestre. I pomoći mi u njihovom odrastanju i podučavanju....

Mama Lena njuškom je pogladila Nenu i Tina

– Sve će opet biti u redu – rekla je, a tata Grga legao je do nje. I tako su se odmarali i uživali ležeći na proplanku obasjani blagom sunčevom svjetlošću... Glavno je da su zajedno u svom domu, u svojoj šumi...

